

1) Προσθέτω τι εἰς τὸ ἐλλιπὲς καὶ συμπληρώνω τοῦτο ἐνθ' ἄν.: 'Ελείπα λ-λατάκια κ' ἐνάσωσέν τα (ἐλείπον ὀλίγα κτλ.) Σύμ. Αὐτὸς σὰν ἔρθῃ καὶ δῇ πῶς τὰ 'καμαν μισὰ τ' ἀνασώνει Χίος || Ἄσμ.

'Ἄλε τὸ νοῦ 'ς τὴ ζυαριά, 'άλε, καμπάνισέ το, κί ἃ λείπη ἀπὸ τὴ ζυαριά, 'άλε καὶ 'νέσωσέ το ('άλε = βάλε) Κάσ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωφίλ. ἀφιέρωσ. στ. 39 «... πλῆθος ν' ἀνασώσης | γυρεύγεις, μοῦ 'λεγε συχινιά, τοῖ θάλασσας τοῖ τόσης | μ' ἕνα θολὸ κι ἀπόμικρο ποτάμι...». Συνών. ἀποσώνω. 2) Ἐπιρράπτω Α.Ρουμ. (Φιλίππουπ.)

ἀνάσσωμα τό, ἀμάρι. ἀνάσουμα Α.Ρουμ. (Φιλίππουπ.) ἀνέσωμα Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασώνω. Πβ. καὶ μεσν. οὐσ. ἀνάσωμα.

1) Προσθήκη τεμαχίου ὑφάσματος εἰς ἔνδυμα, ἐπίγραμμα Α.Ρουμ. (Φιλίππουπ.) 2) Ἡ ἄκρα τοῦ ὑφάσματος ἢ ἀναδιπλουμένη καὶ ραπτομένη ἐσωτερικῶς κατὰ τὴν ραφὴν ἐνδύματος Σίφν.: Δὲν εἶχεν ἄλλο ἀνέσωμα τὸ παντελόνι. Συνών. γύρισμα, φάρδετα, χάρι.

ἀνατάζω, ἀνατάσσω Κρήτ. Πελοπν. (Σουδεν.) ἀνατάσσουν Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) ἀνατάζω Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀνατάζου Μακεδ. (Νάουσ. κ. ἁ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνετάσσω Α.Κρήτ. 'νετάσσω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. τάζω. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνατάσσω.

Α) Μετβ. 1) Τακτοποιῶ, διευθετῶ τὰ τῆς οἰκίας Κρήτ. β) Περιτοιοῦμαι Κρήτ.: Λέω νὰ πὰ' τοῦ γράψω τὸ πρῶμα μου γιὰ νὰ μὲ 'νετάζῃ 'ς τὰ γέρα μου. Νὰ πὰς νὰ τσ' ἀνετάξῃς 'ς τὰ ὑστερνά δῶς νὰ σοῦ γράφουνε καὶ τὸ πρῶμα δῶς. Ἀμοναχός τ' ἀνετάσσεται 'ς τὸ σπῖτι καὶ τὰ καταφέρνει μὲ χαρά! 2) Ὑπόσχομαι Μακεδ.: Ἄσμ.

Γιὰ τοὺν ἕνα γιὰ τοὺν ἄλλον | χίλια γράφτ', χίλια τάζ', γιὰ τ' ἱμένα τοῦ μεγάλου, | τίποντα δὲν ἀνατάζ'.

III) Ἀνακαλῶ τι τὸ ὁποῖον ἔκαμα, μετανοῶ διὰ τι Μακεδ. (Νάουσ.): Δὲν ἀνατάζου τοῦ καλὸ π' ἔκαμα.

Β) Ἀμτβ. 1) Αὐξάνομαι, ἀναπτύσσομαι, εὐδοκιμῶ, ἐπὶ φυτῶν Πελοπν. (Βούρβουρ. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπὸ τὰ πολλὰ νερὰ δὲν ἀνάταζαν τὰ γεννήματα Βούρβουρ. Δὲν ἀνέταξε καθόλου ὁ καπινὸς ἀπὸ τὴν ξηραῖλα Σουδεν. Ἀμα δὲ δώξ' ἤλιους, δὲν ἀνατάζ'νι τὰ τριφύλλα Αἰτωλ.

2) Ἐξέρχομαι τοῦ κελύφους, ἐπὶ νεοσσῶν Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

ἀνάταμα τό, Δ.Κρήτ. ἀνέταμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατάζω.

Περίθαλψις, περιποίησης: Ἐκάμανέ δου ἕνα ἀνέταμα ἀπὸν δὲ δὸ λογάριζε, μέρα νύχτα ἦσαν οἱ κακομοῖροι 'ς τὸ κρεββάτι δου ἀποπάνω! Συνών. ἀνάταξι, περιποίησης.

ἀνατανυτό τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. τανυτό.

Ἡ ἔνεκα ἀτονίας ἢ νωθρείας ἢ νοσηρεῶς καταστάσεως τάσις τῶν μελῶν τοῦ σώματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακλαδητό.

ἀνάταξι ἡ, Δ.Κρήτ. ἀνέταξι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατάζω.

Ἀνάταμα, ὁ ἰδ.: Ἐδὰ 'ς τὰ ὑστερὰ δου θέλει πολλὴ ἀνέταξι. Ἀνέταξι θέλει γιὰ νὰ γενῇ καλά.

ἀναταράζω, ἀναταράσσω Δ.Κρήτ. — Λεξ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. ἀναταράζω σύννηθ. ἀνεταράσσω Κάρι. Α.Κρήτ. ἀνεταράζω Αἰγιν. Κάρι. Α.Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) Σῦρ. (Ἑρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναταράσσω.

1) Ἀνακυκῶ, ἀναταράττω τι σύννηθ.: Κάθε φορὰ ποῦ θὰ πίνῃς τὸ φάρμακο νὰ τ' ἀναταράζῃς. Μὴν ἀναταράζῃς τὸν καφέ. Ἀναταράζω τὰ νερὰ - τὸ γιαιτρικὸ σύννηθ. Εἶδα νὰ τὸ κάμω γιὰ κοπέλλι δὲ γατέω, οὔλη μέρα γυρίζει 'ς τὰ ρυάκια κί ἀναταράσσει τὰ πηλὰ καὶ φοβοῦμαι πῶς θὰ μοῦ κρυώσῃ Κρήτ. Συνών. ἀναδεύω Α 1, ἀνακατεύω Α 1, ἀνακατῶνω Α 1, ἀναμίγω 1. 2) Κινῶ τι, ταράττω, συγκλονίζω σύννηθ.: Ἀνατάραξε ὁ σεισμὸς τὸ σπῖτι σύννηθ. Ἀναταράσσει ἡ - ὄρθα τὰ φτερά τοῦ Κρήτ. Μὴν ἀναταράζῃς τὰ κλαριά Λεξ. Δημητρ. Ἀκούονταν ἡ γλήγορη ἀναπνοὴ ποῦ ξέφευγε κί ἀνατάραζε τὰ στήθη τοῦ σὰν ἀνθρώπου λαχνησμένου ΓΔροσίν. Ἀγροτ. ἐπιστ. 120. Εἶδανε τὴ γραιὰ πεσμένη χάμου μέσα 'ς τὸ καλαμπόκι ν' ἀναταράζεται Νλουκόπ. ἐν Ἡμερολ. Μεγ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 282. Τὰ νεῦρα μου ἀναταράζονταν καὶ 'ς τὸ παραμικρὸ τριζιμο Μποῦμ Ἀγριο-λούλ. 25. Ὅλο του τὸ κορμὶ ἀναταράχτηκε ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 62. || Ἄσμ.

Ὁ Δῆμος ἀναστέναξε κ' ἡ γῆς ἀναταράχτη Λεξ. Δημητρ.

Ἀπάνου 'ς τὴν τριανταφυλλὰ | ἔφτειασε ἡ πέρδικα φωλὰ κί ἀναταράχτη ἡ πέρδικα | καὶ 'πέσαν τὰ τριαντάφυλλα Πελοπν. (Οἶν.)

Ἀναταράχτ' ἡ θάλασσα κ' ἔσπασαν τὰ καράβια Ἰων. (Σμύρν.)

Ἀναταράχτη ἡ ἐκκλησιὰ καὶ ὁβήσαν τὰ καντήλια Πελοπν. — Ποίημ.

Ἀναταράζονται οἱ ἐρ'μῆς, ἀχολογοῦν τ' ἀμπέλια ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,17. Συνών. ἀναδεύω Α 2, ἀναμίγω 2, ἀνασεῖω 1, ἀνατραντάζω, σαλεύω. Καὶ ἀμετβ. κινουμαι Κρήτ.: Φρ. Ὅ,τι π' ἀναταράσσει (μόλις ξῆ). 3) Μεταφ. ταράσσω τινὰ ψυχικῶς, ἐμβάλλω εἰς ταραχὴν, ἐρεθίζω σύννηθ.: Σὰ θυμῶνῃ ἀναταράζει τὸν κόσμον Λεξ. Δημητρ. Μ' ἐνετάραξε μὲ τὰ λόγια του Κρήτ. Τὸν εἶδα κ' ἐνεταράχτηκα αὐτόθ. Ἀναταράσσεται κί ἀγριεύει Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Οἱ χωριάτες γῦρο 'ς τὰ χωριά εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀναταράζωνται καὶ τὸ μεγάλο κίνημα τοῦ σηκωμοῦ δὲν ἦταν μακριὰ ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι. 50. || Ἄσμ.

Τσ' ὄντες τὴν εἶδ' ὁ βασιλεὺς ὅλος ἀνεταράχτη τσ' ἀφ' τὰ νύχι' ὡς τὴν κορφὴ ἐννεὰ φορὲς ἀλλάχτη Αἰγιν. — Ποίημ.

Καὶ κάποτε φυτρώνει μέσ' 'ς τὰ σπλάχνα μας κί ἀναταράζει κάποτε τὸ λογισμό μας καὶ θλιμμένο τόσο ἢ τόσο φοβερὸ ποῦ τὸ κρατᾶμε μυστικὸ κί ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἐγὼ μας

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 109. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτάρχ. Φάβ. 26 «ὥστε τὴν πόλιν αὐθις ὑπὸ τῶν λόγων τούτων ἀναταράττεσθαι». Πβ. ἀναδεύω Β 1, ἀνακατῶνω Β 1, ἀνασεῖω 3, ἀναστατῶνω. 4) Μέσ. αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἐμετὸν Κρήτ.: Μόνο νὰ θωρῶ τὰ φαητὰ τῇ ἀναταράσσομαι. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 375 (ἔκδ. Wagner σ. 92) «κί ἀναταράσσομαι καὶ γὼ ὑπὸ τῆς μεθυσιᾶς του». Πβ. καὶ ἀρχ. Ἀριστοφ. Νεφ. 386 «ἐταράχθης τὴν γαστέρα». Συνών. ἀναγουλεύομαι 1, ἀναγουλιάζω 3, ἀναγουλίζω 1, ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω Α 2β), ἀνακατῶνομαι (ἰδ. ἀνακατῶνω Α 2β), ἀναρρεύομαι 1β.

ἀνατάραμα τό, ἀνατάραγμα Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνατάραμα ΓΒλαχογιάνν. Τὰ Παληκάρι. 99 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναταράζω.

1) Ἀνατάραξις, ἀνακίνησις Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπὸ τὸ ἀνατάραγμα θόλωσε τὸ νερό. Συνών. ἀναγύρισμα 1, ἀνάδεμα (Π) 1, ἀναδεμή 1, ἀνακάτεμα Α 1, ἀνακάτωμα Α 1, τάραμα. β) Συνεκδ. ὁ ἐκ τῆς ἀναταράξεως τινος παραγόμενος θόρυβος ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. —Λεξ. Βλαστ.: Ἀνέβαινε ἀποκάτου βαθὺ καὶ ἀπόκονφο τῆς στέρας τὸ μουγγὸ ἀνατάραμα σὰ θεριοῦ ἀλυσσοδεμένον ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. 2) Ἀνάσεισις, συγκλονισμός Λεξ. Δημητρ.: Μὲ τὸ δυνατὸ ἀνατάραγμα τῆς κλάρας πέσαν ὅλοι οἱ ἀνθοί. Συνών. ἀνατίναγμα 1, τίναγμα. 3) Σπασμός ἐκ νόσου Λεξ. Δημητρ.: Κακὸ ἀνατάραμα νὰ σ' εὖρη! (ἀρά). Συνών. τάραμα.

*ἀναταραχή ἢ, ἀδαραχή Κύθηρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. ταραχή. Ὁ τύπ. ἀδαραχή ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀντάρα.

Ταραχή, σύγχυσις: Ἄσμ.

Τὸ ὄνομά σου τὸ γλυκὸ ὄδες τὸ λέν οἱ ἄλλοι,

ἀκούω μέσ' ἔς τὴ γαρδούλλα μου ἀδαραχὴ μεγάλη.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάτωμα Β 2.

*ἀναταραχίζω, μέσ. ἀδαραχίζομαι Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναταραχή, παρ' ὃ καὶ ἀδαραχή.

Ταρασσώ, συγχύζω τινά: Πολὺν ἀδαραχίστηκα ἀπὸ τῆ γουβέδα του. Ἐφην' ἀδαραχισμένος. Συνών. συχύζω, ταραάζω.

ἀνάταυρα ἐπίρρ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύπρ. (Πάφ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀνάταυρα. Πβ. Φώτ. «παλιμβαλῆς ὁ ἀνάταυρα πεσών».

Ἐπτιώς ἐνθ' ἀν.: Ἦτιον π-πες-σούμενος ἀνάταυρα Πάφ. || Ἄσμ.

Κε ἂ δὲ σὲ κάμω νὰ τὴ βρῆς ἀνάταυρα τὴ στράτα!

(θὰ σὲ ἀπωθήσω βιαίως καὶ θὰ εὐρεθῇς ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας ἐξαπλωμένος ὑπτιώς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ) Βιάνν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάσκελα.

ἀναταχτής ὁ, ἀμάρτ. ἀνεταχτής Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατάζω.

Ὁ ἔχων ἔργον νὰ περιποιηταί τινα, νὰ φροντίζη περὶ τινος: Ἐπῆρε ἀνε γι' ἀνετάχτρα τοῦ κωπελλιοῦ. Ἀδικο νὰ σ' εὖρη γι' ἀνεταχτή καὶ ποῦ σὲ βρῆκα! Αὐτό βαλες γι' ἀνεταχτή; γιὰ κεινὰ τὰ καμ' ὅλα ἄνω κάτω!

ἀνατε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ ἐπιθ. νατέ.

1) Ὁ μὴ ὑποστάς ἐπαρκῆ ζύμωσιν, ἐπὶ ἄρτου: Ἄντε ἄνατε (ἄντε = ἄρτος). Συνών. ἄγιнос 1, ἀγίνωτος 2, ἀμπάητε, ἄμπατος 2 β, ἀνανέβαστος 2, ἀνανέβαστος 1, ἀνάσυρτος Α 2, λειψανάβατος ἢ λιπανάβατος, λειψός, ἀντίθ. ἀνεβασμένος (ἰδ. ἀνεβάζω), ἀνεβατός, νατέ. 2) Ὁ μὴ ὠριμάσας, ἄωρος: Τὰ μάβα εἶμι ἀκόνη ἄνατα (τὰ μῆλα εἶναι ἀκόμη ἄωρα). Συνών. ἀγέννητος 3, ἄγιнос 2, ἀγίνωτος 3, ἄγουρος Α 2, ἄμεστος.

ἀνατέλλω Αἰγιν. Ἦπ. Ἴος Κρήτ. Κύπρ. —Λεξ. Βλαστ. 364 Δημητρ. ἀνατέλλω Λεξ. Βλαστ. ἀνατέλλω Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) Χηλ. ἀνετέλλω Ἄνδρ. (Κόρθ.) Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. ἀνατέλλω. Τὸ ἀνατεῖλλω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνέτειλα.

1) Ἀνέρχομαι ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ὁ ἥλιος ἀνατέλλοντας τὰ στήθη σου ἀγναντεύει καὶ ἔς τὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλιά φέγγ' ὅταν βασιλεύῃ

Ἦπ.

Σὲ ψηλὸ βουνό, σὲ ριζιμαῖο χαράκι,
κάθεται ἀστὸς βρεμένος, χιονισμένος,
καὶ παρακαλεῖ τὸν ἥλιο ν' ἀνατεῖλῃ.
Ἦλιε, ἀνάτειλε, ἦλιε, λάμψε καὶ δῶσ' μου

Κρήτ.

Ἡ κόρη στέκ' ἔς τὴν αὐλὰν ἀτ'ς καὶ ὁ ἥλὸν ἀνατεῖλλει

Τραπ.

Ἐπαρ', ξένε, τὰ ροῦχα σου, ἔς τὴ μάνα σου τὰ πάνε
κ' ἐδῶ νερὸ δὲ βρίσκεται, ἥλιος δὲν ἀνατεῖλλει

(μοιρολ. πάνε = πάγαινε) Χηλ. || Αἰνιγμ.

Τὸ φίδι εἶναι ἔς τὴ θάλασσα το' ἢ θάλασσα ἔς τὸ φίδι
τσαὶ ἔς τοῦ φιδιοῦ τὴν τσεφαλή ὁ ἥλιος ἀνατεῖλλει

(ὁ λύχνος) Ἴος. Ἀντίθ. βασιλεύω, βουτῶ, δύω.

2) Ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι Κρήτ. Κύπρ.: Ἄσμ.

Γεῖς κυνηγὸς ἀνάτειλεν ὅς' ἀπὸ το' ὅξω χῶρες

(γεῖς = εἷς) Κρήτ. 3) Ἀναβρύω, ἀναβλύζω, ἐπὶ πηγῆς Κύπρ. —Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀνάμεσα ἔς τὰ δυὸ δειντρά ἀνέτειλε μὲ βρούσι

Κύπρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Αἰλιαν. Περί ζώων 14,16 «πηγῆς τινος ἀνατελλούσης ἐν ὥρᾳ θερείῳ». Συνών. ἀνοίγω.

ἀνάτελμα τό, Πελοπν.(Γορτυν.) —Δλουκοπ. Ποιμεν. 128 —Λεξ. Βλαστ. ἀνάτελμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Ναύπακτ.) ἀνατεῖλμα Κύπρ. ἀνατόλημα Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνάτελμα. Ὁ τύπ. ἀνατεῖλμα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτακτ. ἀνατεῖλω, ὁ δὲ ἀνατόλημα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀνατολή.

1) Ὁ περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου χρόνος ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Καὶ τὴν αὐγὴν ἔς τ' ἀνάτελμα θὰ βγω νὰ σὲ ρωτήσω
Γορτυν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 4711 (ἐκδ. JSchmitt) «ὥρα ἀνατελμάτου». Συνών. λινοβάρεμα.

β) Ἐπιρρηματ. κατὰ τὴν ἀνατολὴν Στερελλ.(Ναύπακτ.): Ἄμα λαλήσ' ἢ κόττα ἀνάτελμα ἡλιοῦ, θὰ πιθάν' κάποιους συγγινῆς. 2) Τὸ μέρος ὅθεν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ἀνατολή Δλουκόπ. ἐνθ' ἀν.: Ἐνα σωρὸ ὀνόματα ἀκούς, ἄλλα κατὰ τὸ βορρὰ καὶ ἄλλα ἀνάτελμα ἡλιοῦ. Συνών. ἀνατολή 2, ἀνατολίτσα, ἀνατολούλλα.

ἀνατηγανίζω ἀμάρτ. ἀνετηγανίζω Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. τηγανίζω.

Ψήνω τι εἰς τὸ τηγάνι: Ἀνετηγανίζω ἀβγά. Συνών. τηγανίζω.

ἀνατηρῶ Κάλυμν. ἀνατηρῶ Ἦπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. τηρῶ.

Βλέπω μὲ προσοχὴν, προσβλέπω ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Καὶ πάλιν καὶ ἀνατήρησε, θωρεῖ τὸν αἰ-Γιάννη,

θωρεῖ τον καὶ κατέβαινε κλισμένον καὶ δαομένον

Κάλυμν.

ἀνατίναγμα τό, πολλαχ. ἀνατίναγμαν Πόντ.(Κερασ.) ἀνατίνᾳγμαν Πόντ. (Χαλδ.) ἀνατίναμαν Κύπρ. ἀνατίνασμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀντίναμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατινάζω.

1) Διάσεισις, τίναγμα Κύπρ.: Εἶν' ἀνατίναμαν ἐν' ποῦ καμες τὸ ροῦχον! Συνών. ἀνατάραμα 2, τίναγμα.

2) Ἡ ἐκ τρόμου ἀναπήδησις, ἐκπτώσις πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Τ' ἀχπάραγμαν φέρ' ἀνατίνᾳγμαν (ἀχπάραγμαν = ξύπασμα) Χαλδ.

ἀνατινάζω, ἀνατινάσσω Θήρ. Κρήτ. ἀντινάσσω Κύπρ. ἀνατινάζω πολλαχ. ἀνατ'νάζου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀνατινάζω Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἀνετινάσσω Θήρ. Α.Κρήτ. Σέριφ. —Λεξ. Μπριγκ. ἀνετινάζω Νάξ. Μέσ. ἀνετινάσσομαι Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνατινάσσω.

